

Mé zkušenosti z přijímacích zkoušek

Nejspíš si každý, kdo se alespoň trochu zajímá o dění kolem sebe, stačil všimnout, že letos v dubnu proběhly přijímací zkoušky na střední školy. Nás devátáky čekala tato velká zkouška ve středu 15.4. Ráda bych Vám teď chtěla popsat, jak tento den probíhal u mě. Možná díky tomu budete lépe připravení na svůj velký den, který někoho sice čeká až za delší dobu, ale třeba takové osmáky už za rok.

Když jsem se to ráno probudila, docela mě překvapilo, že jsem nebyla skoro vůbec nervózní. V klidu jsem se nasnídala a cítila se vlastně docela normálně. Ovšem tento pohodový pocit netrval příliš dlouho. Nejsem sice žádný „nervák“ a snažím se ve většině případů zachovávat chladnou hlavu, ale lehkému stresu se člověk prostě neubrání. Oblékla jsem si své modré šaty, ve kterých se cítím pohodlně, a za pár minut už jsem seděla v autě směrem Masarykovu gymnáziu. Celou cestu jsem musela zhluboka dýchat a vnitřně se uklidňovat. V kabelce mi ležely dva talismany – malý dinosaurus od mé sestry, které prý vždy přinesl štěstí, a porcelánová sova od babičky. Je zvláštní, že snad nejhorší to bylo v okamžiku, kdy jsme musely s mámou zastavit na červenou. Žaludek mi začal dělat divoké kotrmelce a já jsem si na chvíli myslela, že uvidím svou snídani.

Ve vestibulu se se mnou mamka rozloučila a teď už bylo všechno jen na mně. Každý jsme museli najít svou třídu.

První byla matematika. Jak mi radil před zkouškami děda, snažila jsem se nejdřív spočítat lehčí příklady a ujistit se, že mám dvanáct bodů, které byly minimem. Potom byla krátká přestávka a po přestávce následoval český jazyk. Na ten jsem se těšila již o něco více. Můj pocit, když jsem vyšla ze dveří, byl smíšený, ale sama se sebou jsem byla vcelku spokojená. Vždyť víc už jsem pro to nemohla udělat, říkala jsem si.

Ten den, kdy jsme se dozvídali výsledky, byl pro mě jeden z nejlepších v mém životě! Splnil se mi můj velký sen – budu moct studovat školu, kterou jsem vždycky hrozně chtěla. A když jsem uviděla své evidenční číslo na seznamu, byla jsem ráda především za jednu věc: že jsem na druhém stupni nepolevila, měla tak na vysvědčení samé jedničky a chodila do jazykových soutěží, protože hlavně díky tomu jsem se na Gymnáziu Lud'ka Pika umístila na třetím a na Masarykově gymnáziu dokonce na prvním místě v pořadí přijatých žáků.

Dodnes tomu nemůžu uvěřit, ale ten pocit je skvělý. Za všechno vděčím v první řadě své rodině a učitelům, bez kterých bych to zvládla jen stěží.

Eliška Průšová, 9.A